

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרוב

ערב שבת קודש פ' תבוא, ח"י אלול ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושלוש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקי"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

הו"ח ר' שמואל בן טשארנא גיטל שיחי' סטראל
לרגל יום ההולדת שלו, ביום י"ט אלול
התמים צבי ישראל בן חנה ביילא שיחי' בורסטאן
לרגל יום ההולדת שלו, ביום כ"א אלול
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

***

לזכות

הו"ח ר' רחמים הכהן בן מרגרט שיחי' דואק
לרגל יום ההולדת שלו, בש"ק פ' תבוא, כ"א אלול
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת ליליאן עלי'ה תחי'

ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולע"נ מאיר ב"ר צבי ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עמרי" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

ההוראה המשותפת מפרשת תבוא וח"י אלול / משיחת ש"פ תבוא התשמ"ו

8 זמן הגאולה

"זעניית ואמרת": בקשה מיוחדת עד מתי? ...! / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

לפרסם ולהודיע ש"עמדו הכן כולכם" להכנס לארץ / הוראות למעשה בפועל

14 כתב יד קודש

אחד מיסודות החסידות / צילום מהגהת כ"ק אדי"ש מה"מ על שיחות מחודש אלול תשמ"ו

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש
 לזכות האשה רייזל פרומא בת ח'י רחל שתח"י
 ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיח"י
 ולזכות ח'י רחל בת שפרנצא שתח"י
 ולזכות הנא לאה בת ח'י רחל, עדינה בת ח'י רחל, מרים בת ח'י רחל, וצבי בן ח'י רחל שיח"י

ב"ה, ליקום משיחתי כ"ק אלמו"ר שליח"ה, ל"י תבוא.

אין הייטיקער סדרה ווערט דערציילט די מצוה פון בכורים בריינגען, וועלכע באדארפען זיין פון די בעסטע שריכט וואס עס האט אריינגעגעבען ארבען הקדושה, חבנה וחבנה במתנה במיננו על ידי משיח צדקנו, ווען זי איז געווען א ארץ זבת חלב ודבש, און פון די ערשטע צייטיגע, מיט מען האט פאר זיך גענומען וואס פון די ארבעט, און מען האט דאס געבראכט אין בית המקדש, צו באדאנקען השם יתברך פאר דער מלכה וואס ער כרוך הוא האט אריינגעגעבען אי די ארבעט פון דער ערד, און די בכורים, זיינען גיט געווען ווי אנדערע קרבנות צו פארברענען אויפן מזבח, נאר צו אוועקגעבען זיי דעם כהן.

פון דעם לערבען מיר ארויס, אין די ביידע קצוות: אז די חבנה ופירוח הארץ, וועלכע וואקסען אויס נאך דעם ווי מען האט געקערט (בעדייהט/ערן) מיט און אויך די אנדערע מלאכות וועלכע זיינען פארבונדען מיט "אם וואקסען פון פירוח הארץ, האט מען די ערשטע בעסטע פון זיי, גיט גענומען פאר זיך, נאר בעמאכט פון דעם - קדושה, מיט דעם אוועקגעבען דאס צום כהן. וואס בעווייט צייטענווייז ערוועקט זיך א סענה, אז נאך דער באנצער האראוואניע און מיה וו מען האט אריינגעלייגט אין דעם, איז אויב אמילו מען דארף אוועקגעבען א פיייל פון זיך אוועקגעבען אויף הייליגע צוועקען, איז פארוואס דארף דאס זיין דוקא פון די בעסטע און שטעסטע. אבער ווען מען טראכט זיך אריין אין דעם - קומט מען צו בעם פארשטאנד, אז די סענה קען זיין נאר, ווען עס פעלט די אמונה, אז די פרי האומה נתת לי ה', און אז כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, אב נאכן אליינטראכטען - דעם מען אז דאס איז היטך פון אמונה פשוטה, וואס די סענה פירט איז זאראן בא אלע אידען אן אויסנאם, מען דארף נאר זי ארויס-בריינגען אז זי ואל אויך ציינוויקען אין דעם טאג טעלליכען לעבען.

די צווייטע ארויסלערנענג פון דער זעלבער מצוה איז, דאס וואס די פיר ווערען גיט פארברענט אויפן מזבח אין בית המקדש, נאר זיי ווערען אוועקגעבעט צום כהן, וועלכער דארף זיי נוצען ווי דער זיין פון בכורים. -

וואס דאס באנויזט, אז אמילו דער טעם היקער געטמאק אין גטמיות, און מען פארברייטעט זיך ווי געקרייגט און מען הייליגט זיך - קען מען דאס אויסניצען אין קדושה (ווי דער ע"ה המקדש און מען), און דינען השם יתברך דורך עסען די פירוח, און אזוי ווי מען דינט השי"ת מיט אנדערע קרבנות דורכ'ן פארברענען זיי אין בית המקדש, ווי א קרבן פולה און ענליכעס.

פון דאס איז איינע פון די יסודות חכמת השם, אז מען זאל דינען און מען זאל זיך און מען זאל זיך און מען זאל זיך, גיט נאך בעת, ווען מען זאל זיך און מען זאל זיך, נאר אויך, מיט עסען און טעם עסען, און אזוי עסען - ביזנעס און לעבן דעם עסק, עס איז נאר, זעלבסט פארשטענדליך, אז דער אנדער טאל פון דינען השם יתברך פארן א סיפערע צוגרייטונג צו דעם, און דער שר פון דעם איז נאך ברעסער.

און אין דעם זיך, איז די מצוה פון בכורים דא אמילו בוסן הגלות און אמילו בחוץ לארץ, און אויך אין א פשוט'ן וואקענדיגען טאג פארן, און ווען מען זאגט פון סיפון הארצען אויף אלעס וואס מען האט, אז דאס איז וואס נתת לי ה', ווערט דאס געהייליגט, כדי דאס ניצען דאס-קען זיך א עבודה, עבודת השם יתברך.

נא דער מצוה פון בכורים כעסטה, ווען דאס איז געווען בבית המקדש איז דאך דערנאך געווען בי ברכה, אז לסנה הבאה זאל ער נאך אסאל מיטן מקדש זיין די מצוה בשמחה, אזוי אויך היינט, דאס באנומען און אויסניצען די נכסים - איינענסט-וואס השם יתברך גיט, ווי השם יתברך הארלאנגט, כריינגט די כבנה פון השם יתברך, אז אויך לסנה הבאה זאל מען דאס קענען מקיים זיין און אין א פול ברעסערען מאס, און מיט נאך פער צופרידענקייט און סמחה, ווי דאס ע"ה פון ש"פ.

(משיחתי - סדרה השש"א) (קרבן סנה ד.ח"י ב"ה)

איז נאך, זעלבסטפארשטענדלעך, אז דער אנדער פאל פון דינען השם יתברך פאָדערט א סיפערע צוגרייטונג צו דעם, און דער שר פון דעם איז גרעסער.

און אין דעם זיך, איז די מצוה פון בכורים דאָ אפילו בזמן הגלות און אפילו בחוץ לארץ, און אויך אין א פשוט'ן וואַקעדיקן טאָג, אז ווען מען זאָגט פון טיפן האַרצן אויף אַלץ וואָס מען האָט, אז דאָס איז נתת לי ה', ווערט דאָס געהייליקט, ביז דאָס ניצן דאָס - קען ווערען אַן עבודה, עבודת השם יתברך.

המשך הפענוח בסוף עמוד 13

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-207-5904
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
 דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

אחד מיסודות החסידות

לפנינו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ליקוט מדבריו אודות פ' תבוא מחודש אלול ה'תשט"ו (נדפס בלקו"ש ח"ב ע' 390 ואילך)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. די היינטיקע סדרה דערציילט וועגן דער מצוה פון ברענגען בכורים, וועלכע דארף זיין פון די בעסטע פרוכט וואָס עס האָט ארויסגעגעבן ארצנו הקדושה, תבנה ותכונן במהרה בימינו על ידי משיח צדקנו, ווען זי איז געווען אן ארץ זבת חלב ודבש, און פון די ערשט-צייטיקע פירות, איידער מען האָט פאַר זיך עפעס גענומען פון פירות, און מען האָט דאָס געבראַכט אין בית המקדש, צו באַדאַנקען השם יתברך פאַר דער ברכה וואָס ער ברוך הוא האָט אַריינגעגעבן אין די פירות פון דער ערד. די בכורים זיינען ניט געווען ווי אַנדערע קרבנות, צו פאַרברענען אויפן מזבח, נאָר אַוועקצוגעבן זיי דעם כהן.

פון דעם לערנען מיר אַרויס, אין די ביידע קצוות: אַז די תבואה ופירות הארץ, וועלכע וואַקסן אויס נאָך דעם ווי מען האָט געאַקערט און געזייט און געטאָן די אַנדערע מלאכות וועלכע זיינען פאַרבונדן מיט דאָס וואַקסן פון פירות הארץ, האָט מען די ערשטע בעסטע פון זיי, ניט גענומען פאַר זיך, נאָר געמאַכט פון דעם - קדושה, מיט דעם אַוועקגעבן עס צום כהן. וואָס געוויס צייטנווייז דערוועקט זיך אַ טענה, אַז נאָך דער גאַנצער האַרעוואַניע און מי וואָס מען האָט אַריינגעלייגט אין דעם, אַז אויב אַפילו מען דאַרף אַוועקגעבן אַ טייל פון דעם אויף הייליקע צוועקן, איז פאַרוואָס דאַרף דאָס זיין דוקא פון די בעסטע און שענסטע? אָבער ווען מען טראַכט זיך אַריין אין דעם - קומט מען צו דעם פאַרשטאַנד, אַז די טענה קען זיין נאָר, ווען עס פעלט די אמונה אַז די פרי האדמה איז - **נתת לי ה'**, און מען מיינט אַז כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה. אָבער נאָכן אַריינטראַכטן - זעט מען אַז דאָס איז היפך פון אמונה פשוטה, וואָס די אמונה פשוטה איז פאַראַן ביי אַלע אידן אַן אויסנאַם, מען דאַרף זי נאָר אַרויסברענגען אַז זי זאָל אויך ווירקן אין דעם טאַג-טעגלעכן לעבן.

אַ צווייטע זאַך לערנען מיר פון דער זעלבער מצוה, פון דעם וואָס די פירות ווערן ניט פאַרברענט אויפן מזבח אין בית המקדש, נאָר זיי ווערן אַוועקגעגעבן צום כהן, וועלכער דאַרף זיי נוצן: **עסן א. ז. ו. -** ווי דער דין פון בכורים. - אַז אַפילו דער טעם'דיקער געשמאַק אין גשמיות, אויב מען גרייט זיך צו ווי געהעריק און מען הייליקט זיך, **מען ווערט אַ כהן** - קען מען דאָס אויסניצן אין קדושה (דורך **בריינגען אין דעם בית המקדש וכו'**), און דינען השם יתברך דורך עסן די פירות, אַט אזוי ווי מען דינט השיל"ת מיט אַנדערע קרבנות דורכן פאַרברענען זיי אין בית המקדש, ווי אַ קרבן עולה און ענלעכעס.

און דאָס איז איינע פון די יסודות תורת החסידות, אַז מען קען דינען און מען דאַרף דינען השם יתברך, ניט נאָר בעת **און דורך** דאוונען און בעת **און דורך** לערנען תורה, נאָר אויך בשעת עסן און מיטן עסן, **בשעת דעם טאָן עסק - ביזנעס -** און מיט דעם עסק. עס

ההוראה המשותפת מפרשת תבוא וח"י אלול

יש צורך שיהודי יהי' חזור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה" • שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב", בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לכפי שעה בלבד • נמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה •
משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - מוגה

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול - יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן' - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל - ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיויו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חזורים בעניני התורה שקורין

(1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).
(2) ראה זח"ב סג, ב. פח, א.
(3) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצו, א).
(4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד - ראה בארוכה סה"ש ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.
(5) "היום יום" - ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

ולומדים באותו זמן - פרשת השבוע.
ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא - בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

(6) והחידוש שבה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" - לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא - כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה - שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא - תורה.

ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי וזקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) - מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש צורך בנתינת כח מיוחדת - ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר - ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"ז למדריכם של החסידים.

(7) אבות פ"א מי"ז.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים לקיימם לאחר הכניסה לארץ, כלומר, **לאחרי** ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו'¹².

כלומר בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקרא לו בלשון הקודש, מהוה ומחי' את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעה"ה"א בתחלתו. לקו"א לה"מ סרמ"ד. או"ת לה"מ ד, סע"ג ואילך).

(9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה . . . חזרו וגזרו על אירה שיטמא כו", אשר, בענין זה מוגדשת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל – כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחוחם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – **שההליכה** לארץ ישראל (שע"ז "תבוא אל הארץ") פועלת טהרה אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחרי כו"כ מאות שנים.

(10) כו, ב.

(11) כז, ב-ח.

(12) שם, יב.

(13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.

* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחי' מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזוה"ק דתחיית המתים ענבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מבי' ומתפעל מהשגה אלקית, "איז דאס דער אמת'ער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א ט"ן).

קיום המצוות לאחר הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציונים לאחר הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי' גלות¹⁴, שאז יהי' קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצוינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחר ש"תבוא

(14) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

(15) ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ובכ"מ.

(16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.

(17) רמב"ן שם.

(18) ל' הכתוב –ירמ" לא, כ. ספרי רמב"ן שם.

להשלים את חגיגת יום ההולדת של תומכי תמימים

[. ו] בנוגע לפועל – בקשר ליום ההולדת של ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול:

אע"פ שבט"ו אלול לא הרעישו – ישנו הלימוד (מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹) מפסח שני, שאף פעם לא אבוד ("עס איז ניטאָ קיין פאַרפאַלן") ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחרי-זה.

ולהשלים ביתר שאת וביתר עוז – באופן ד"כפליים לתושי"², ובאופן ד"פסח שני", שמעלה גם את ענין החמץ, כמבואר בכ"מ שבחג הפסח כיון שלא יכולים לברר את החמץ לכן מבערים אותו, משא"כ בפסח שני ש"חמץ ומצה עמו בבית", כיון שישנו הכח להעלות את החמץ, מעי'ן ובדוגמת הקרבת שתי הלחם בחג השבועות³.

וכיון שכאן לא ערכו יום הולדת, עולה החשש שגם במקומות אחרים שהיו צריכים לחגוג את יום ההולדת גם לא חגגו כדבעי – לכן יש למסור גם להם שאף פעם לא אבוד ואפשר עכשיו להשלים זאת באופן ד"כפליים לתושי".

ובפשטות – שהיום, או היום בלילה, או מחר, ויש מחר לאחר זמן [אבל ככל שיותר סמוך לט"ו אלול, כך מקבלים יותר שפע מט"ו אלול] – יחגגו את חגיגת יום ההולדת דישיבת תומכי תמימים ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"כפליים לתושי".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) "היום יום" – י"ד אייר, פסח שני. סה"ש תש"א (2) ל' הכתוב – איוב יא, ו. וראה שמו"ר רפמ"ו. ע' 115.

(3) ראה לקו"ש חכ"ב ס"ע 31 ואילך. וש"נ.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המשך פענוח הכתי"ק מעמוד 15:

ביי דער מצוה פון בכורים כפשוטה, ווען דאָס איז געווען בבית המקדש, איז דאָך דערנאָך געווען די ברכה אַז לשנה הבאה זאָל ער נאָכאַמאָל מקיים זיין די מצוה בשמחה, אזוי אויך היינט, דאָס באַנוצן און אויסניצן די נכסים - אייגנטום - וואָס השם יתברך גיט, ווי השם יתברך פאַרלאַנגט, ברענגט די ברכה פון השם יתברך, אַז אויך לשנה הבאה זאָל מען דאָס קענען מקיים זיין און אין אַ פיל גרעסערער מאָס, און מיט נאָך מער צופרידנקייט און שמחה, וואָרום עס דאַרף דאָך זיין - מעלין בקודש.

לפרסם ולהודיע ש"עמדו הכן כולכם" להכנס לארץ

ההוראה מכל האמור לעיל – למעשה בפועל:

ימים אלו – מט"ו אלול עד ח"י אלול (וכן הימים הסמוכים אליהם) – הם "ימי סגולה" לפעול בהפצת היהדות והמעיינות חוצה כדי להחיש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו בפועל ממש.

ולכן, ראוי ונכון שבכל מקום ומקום יערכו התוועדות עבור כל אחינו בני",

– אשר, בימינו אלו, לאחר תכלית הריבוי והפצת המעיינות חוצה, אין לך אדם מישראל שלא קיבל השפעה מסוימת (באיזה אופן שהוא) באמצעות פעולתה של ישיבת תומכי תמימים שהעמידה "חיילי בית דוד" שמפיצים תורה ויהדות בכל קצוי תבל –

שבהם יעוררו אודות חיזוק והוספה בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי, ובאופן של התחדשות – "בכל יום יהיו בעיניך **חדשים**"²,

כולל ובמיוחד עניני העבודה דחודש אלול, אשר, בר"ת ד"אלול" מרומזים כל עניני העבודה בג' הקוין דתורה עבודה (תפלה) וגמ"ח, בהקדמת התשובה, וכן ענין הגאולה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז)³,

והדגשה מיוחדת – בנוגע לחיזוק האמונה בביאת המשיח (בניגוד לאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"), לפרסם ולהודיע שכבר "כלו כל הקיצין"⁴, ובמילא, "עמדו הכן כולכם"⁵ להכנס לארץ – "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה" – **תיכף ומיד**, עי"ז שמסיימים את הביורורים האחרונים דזמן הגלות, ובלשון הידוע⁶: לצחצח את הכפתורים⁷ של בגדי השרד לקבל פני משיח צדקו.

ובמקומות אלו אשר מסיבות שונות לא יספיקו לערוך התוועדות אלו לפני ח"י אלול – ישלימו זאת לאחר ח"י אלול, בסמיכות הכי אפשרית, ובאופן ד"כפלים לתושי"⁸.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מונה)

1) ובכל אופן של השפעה – ישנו התוקף (והעצם) דתו"ת, כי השפעת המעיינות (ע"י תו"ת) היא באופן דחכמה בינה ודעת, קו האמצעי, בריח התיכון שמברח מן הקצה אל הקצה, "שמתחילת המשכתו עד סוף סיומו הוא כדבר א' ממש" (המשך תע"ר"ב פס"ב, וראה גם שם פק"ד. ובכ"מ).

2) פרש"י פרישתנו כו, טז. ולהעיר מתורת הבעש"ט – שמביא רבינו הזקן בהתחלת שעהיה"א – אודות ולהוסיף, שענין זה שייך במיוחד ל"תומכי תמימים" – כי "תוקף התמימות... הוא בכל הכחות עד העשי" בפנ"מ... והוא בבחי' התוקף ביותר כמו בעצם נקודת הרצון ממש בלי שום שינוי כלל וכלל" (המשך הנ"ל פפ"ב).

3) פרש"י פרישתנו כו, טז. ולהעיר מתורת הבעש"ט – שמביא רבינו הזקן בהתחלת שעהיה"א – אודות ולהוסיף, שענין זה שייך במיוחד ל"תומכי תמימים" – כי "תוקף התמימות... הוא בכל הכחות עד העשי" בפנ"מ... והוא בבחי' התוקף ביותר כמו בעצם נקודת הרצון ממש בלי שום שינוי כלל וכלל" (המשך הנ"ל פפ"ב).

אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחר ש"תבוא אל הארץ" (ע"י קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' **כדבעי** – יש צורך שיהודי יהי' חזר **בידיעה וודאית** וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ **בפועל ממש**, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר **בנקל** על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, **ותיכף ומיד** – "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה"²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. של"ה סוף פרשתנו (שפ, א). תניא פכ"ז. ובכ"מ.

20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כו, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני"ו ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אדמו"ר

(לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי', הוא הג' מוחין דגלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד) – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"פוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"תפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – **שלאחרי** גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות **שתיכף ומיד** "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. ושי"ו. וראה ג"כ בענינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 178 ואילך.

23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחי' אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האיזנו. ובכ"מ).

24) ולהעיר, שענין זה "אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד **לבעש"ט** – כידוע (סה"ש תש"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' **הכתר** (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם **לאדמו"ר הזקן**, בחי' החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקותי) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) **"דע מאין באת"**, "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".

24) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

25) אגה"ק הבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

27) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ. . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי ב' תבוא 'וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד' תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון הפטרה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אז³³ אהפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכם אחד", ולכן, צריכה להיות

הע' 35. ושי"נ.

28) כז, ח.

29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחורי בגימטריא שבעים (רא"ם, גר"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח"י קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות ושי"פ ורא"ש שנה זו).

31) ישע"י סא, ה.

32) שם ס, י.

33) צנ"י ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

34) ראב"ע שם, ח. מהר"י קרא, רד"ק, מצוד"ד ומצו"צ עה"פ.

ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד' תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

ו. האמור לעיל מודגש גם בסמיכות דח"י אלול ושי"פ תבוא לט"ו אלול – ובפרט בקביעות שנה זו, שט"ו אלול חל ביום ששי, ערב (הכנה ל) ש"פ תבוא, שממנו מתברך ח"י אלול – יום התייסדות (הולדת) ישיבת תומכי תמימים:

מעניני העיקריים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שעל ידו, כאמור, נעשה גילוי והפצת המעיינות באופן ד"באר היטב") – היותו "מנהל פועל" דישבת תומכי תמימים באופן קבוע ונצחי³⁶. ועד כדי כך, שהתייסדות

35) ישע"י שם, כב (סיום וחזון הפטרה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יבוא לבוש מלכות פצ"ד ואילך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישה" כו'. אמנם, ה"אחישה" בימינו אלו (להיותו לאחרי ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעליותא.

36) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ח (סה"מ תרפ"ח ע' ר).

הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאינו מצב ד"אני לדודי ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי (לפעול שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש! – ענין הגלות הרי אינו שייך לבני" כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בני" לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי' "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקין בידו לעשות תשובה²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני" לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות" כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"²⁶ רק בכדי להעלות את בני" למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" דבני" יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האל"ף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בני" מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני" הולכים – תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו",

"וענית ואמרת" – שיהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

ע' קצו. ובכ"מ. 24) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

22) אבות פ"ב מ"ד. 25) משנה סוף יומא.

23) ראה ברכות ג, סע"א. 26) תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ואם כן הוא בכל ימי השנה, ה"ז כמה פעמים ככה האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדנו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹⁵ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת סגולה תנש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל, ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי', אראנו), וחיבור שניהם יחד – הן בחכמה וחכם בבינה, כמבואר בכ"מ¹⁶.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל המצטרפים בזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹⁷), ועד"ז בימים שבינתיים ובמשך כל חודש תשרי.

ד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאיין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי?!"... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה"ונצעק אל ה'"¹⁹ בגלות מצרים "וישמע ה' את קולינו גו' ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת"], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון

הישיבה היתה ביחד עם חתונת כ"ק מו"ח אדמו"ר שהתקיימה בי"ג אלול תרנ"ז³⁷ (בשבעת ימי המשתה, ובהם גופא – ביום השלישי, וידוע שג' ימים נחשבים למציאות אחת³⁸), מאורע כללי ועיקרי בחיי (כל אדם, ועאכו"כ – אצל בני", ובפרט צדיקים ונשיאי ישראל) נשיא הדור, עד כדי כך, שזוהי שלימות מציאותו – "זכר ונקבה בראם גו' (ואז דוקא) ויקרא את שמם אדם"³⁹.

והרי ענינה של ישיבת תומכי תמימים – שלימוד תורת החסידות יהי' באופן של "ישיבה", כלומר, לימוד באופן ובסדר של התיישבות (ע"ד מ"ש "כי תבוא אל הארץ... וירשתה וישבת בה"⁴⁰), לימוד באופן של הבנה והשגה, "כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה"⁴¹, אשר, עי"ז ממחרים עוד יותר את ביאת משיח צדקנו.

ז. ובפרטיות יותר:

בא' השיחות שנאמרו בעת התיישדות הישיבה⁴² – אמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב)

37) ראה סה"ש תש"א ע' 104 "ישיבת תומכי תמימים ייסדה הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק ביום א' ט"ו אלול תרנ"ז, בעת סעודת החופה שלי כו"י.

38) ראה לדוגמא: פסחים קו, סע"א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת סרפ"ה ס"ה. סרצ"ט ס"ח. ולהעיר מהדין דכל פחות משלושה כלבוד דמי (רמב"ם הל' שבת פט"ז ה"ח. ובכ"מ).

39) בראשית ה, ב. וראה זח"א קסה, א. – נוסף על המפורש (בימות סג, א) כל אדם שאין לו אשה אינו אדם, ובזח"ג (ז, ב. ועוד) – "פלא גופא".

40) ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 249.

41) ל' כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע ב"מאמר הפתיחה" שלו בשעת התיישדות הישיבה ט"ו אלול תרנ"ז – נעתק במכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר ("התמים" ח"א יג, א-ב [ע' כג-ד]). וראה גם קונטרס עץ החיים פכ"ה.

42) שיחת ח"י אלול תרנ"ז (נדפסה בסה"ש תש"ב

נ"ע: "בהתחלה זו בישיבה... הנני מדליק את המאורות שמורנו הבעש"ט והרביים הנחילוננו, למען תקויים ההבטחה של יפוצו מעינותיך חוצה, להחיש את ביאת המשיח".

וענין זה נתבאר באריכות ובפרטיות יותר – בשיחה הידועה⁴³ בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד"⁴⁴, שתוכנה, שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם ללחום עם אלו "אשר חרפו עקבות משיח"⁴⁵ ("התאחרות משיחך שמתאחר לבוא ואומרים שלא יבוא לעולם"⁴⁶), כדברי המדרש⁴⁷: "אם ראית דור מחורף ומגדף צפה לרגלו של משיח, מה טעם, אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך, וכתוב בתר"י ברוך ה' לעולם אמן ואמן", אשר, מלחמה זו נעשית ע"י גילוי אור החסידות (גילוי האור דמשיח בן דוד), וחיזוק האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו (כמבואר בארוכה בשיחה הנ"ל). ונמצא, שהתיישדות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול מוסיפה עוד יותר בבירור ובוודאות ד"תבוא אל הארץ... וירשתה וישבת בה", תיכף ומיד. ■

ע' 133). ומקשר ענין זה עם יום הולדת את שני המאורות הגדולים – כפי שפותח ומקדים: "ביום הרביעי למעשה בראשית נתלו המאורות, היום ח"י אלול, היום הקדוש בו נולד מורנו הבעש"ט וכו". ראה סה"ש תש"א ע' 105 "היום, י"ח אלול, הוא יום הבהיר בו נולדו רבינו הזקן ומורנו הבעש"ט, וביום קדוש זה אני מייסד ישיבה כו"י".

43) שמח"ת תרס"א – נדפסה בס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך. לקו"ד ח"ד תשפ"ג, ב ואילך.

44) שבת נז, א. כתובות ט, ריש ע"ב.

45) תהלים פט, נב.

46) רד"ק ומצו"ד עה"פ.

47) יל"ש עמוס בסופו (רמז תקמט).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

15) סה"ש תש"ג ע' 177. 179.

16) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד ואילך. ובכ"מ.

17) נחמ"ח, י.

18) לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

19) פרשתנו כו, ז.

20) ישע"י סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

21) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז

"וענית ואמרת": בקשה מיוחדת "עד מתי"?!..

א. [.] אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא הכנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל – אבל בהיותם פעולה וסדר עבודה דבני, יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לזה שזוהי הקדמה להבא לאח"ז), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה.

וזהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוזח רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) – צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה בפנימיות¹, בידעו שב"תבוא" גופא נמצאת תכלית העבודה ברגע זה, שכוללת – ונותנת רק הכח – לעשות את העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבת בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד – כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

ולחוסוף, ששם הפרשה "תבוא"² מרמז שה"תבוא" הוא באופן ודאי (אין המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) – וה"כי" מבטא את הסדר שבו זה יהי – שדבר ודאי שיהי "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"והי" כי תבוא" – אין והי' אלא מיד³, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*

ב. ענין הנ"ל יש לו שייכות מיוחדת עם חודש אלול – הזמן דחשבון הנפש⁴ על השנה שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני⁵ לדודי ודודי ליי" – הוא זמן שבו כל יהודי מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה, כמודגש בהביטוי "דודי"⁷. וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן⁸, שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאי (ויכולים⁹) כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך,

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני" עם הקב"ה ומתוך קירוב ואהבה ("דודי") מצד חשיבותם של בני" אצל הקב"ה: ובנוסף לזה הרי אין בזה שום תנאים,

שצריך להיות תלמיד חכם, לומד תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דבני" – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי ליי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (מציאותו) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה ("אני לדודי") דוקא מביא אח"כ גם את ה"דודי ליי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני". וכמ"ש¹⁰ "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה "לאדם" העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אח"כ את ה"דודי ליי" ד"לב האדם" העליון "לאדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול (עד גם לעורר את ה"דודי ליי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שמונחים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד"; ובכדי שלא יהי "נהמא דכיסופא"¹¹, ה"ז בא בגילוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי עם הקב"ה, בכדי שהוא – ע"י עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

עד שזה מביא גם שלימות בקיום התומ"צ – כמרומז בחמשת הראשי-תיבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו¹²) – כמרומז במלה "לב"¹³ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהוא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים ע"י עשר כחות הנפש דיהודי, שעיי"ז נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי ליי".

ג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

בהתחשב בכך שכל יהודי הוא "ביכורים" שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" בבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעניני החול שלו – לא רק בימי השבת וימים טובים, לא רק בחודש אלול וחודש תשרי (המרובה במועדות¹⁴), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם המחשבה, דיבור או מעשה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך – והכהן אשר יהי בימים ההם מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

(10) משלי כז, יט. (11) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, ריש"ל. (12) לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך. ושי"ן. (13) ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף לב. (14) ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז ע"ד. שם ס"ב.

(1) ראה לקו"ש ח"ט ע' 245. (2) ראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 811 הערה 22. (3) ספרי ריש פרשתנו. (4) ראה סה"מ תרצ"ש ע"ס 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע סו. סה"מ אידיש ע' 75. 129. וראה לקוטי מהרי"ל הל' ימים הנוראים. ל"ת הארז"ל עה"פ ובכתה גו' ירח ימים (תצא כא, יג). טוא"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ' ראה לב, א.

(5) שה"ש ו, ג. (6) אבורהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' פב הערה 67. (7) ראה ב"ח לטור שבהערה 4. (8) לקו"ת שם. (9) הוספת-ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר בסה"מ הש"ת ע' 167.